

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **K. A.**, státní příslušník Ruské federace, zastoupen Mgr. Leonidem Kushnarenkem, advokátem se sídlem Praha 1, Politických vězňů 21, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2015, č. j. MV-70104-3/SO-2015,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaný“) zamítla jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 3. 2015, č. j. OAM-8252-25/DP-2014. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) a § 174 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobcovu žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu, neboť žalobce nesplnil podmínku trestní zachovalosti.

Žalobce v žalobě namítá, že výrok rozhodnutí prvního stupně je vadný, neboť správní orgán zamítl žalobcovu žádost s odkazem na § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V daném případě však měl být aplikován § 46 odst. 5 téhož zákona, neboť žalobce žádal o

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

povolení za účelem studia, nikoliv ostatní/jiné. Dále žalobce připomíná, že ačkoliv byl odsouzen za trestný čin, jeho jednání vážně nenarušilo veřejný pořádek. Žalobce svého jednání lituje a má velký zájem na území dostudovat. Správní orgány náležitě neužily princip proporcionality, správní uvážení a nešetřily žalobcovo legitimní očekávání. Taktéž se nezabývaly ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců a nezdůvodnily, zda jejich rozhodnutí nebude mít nepřiměřené dopady do žalobcova osobního a rodinného života. Žalobce je plně integrovaný do české společnosti, kde si prohlubuje své vzdělání studiem na vysoké škole. Je ekonomicky soběstačný a nedopustil se žádného závažného jednání, které by mohlo mít za následek zamítnutí jeho žádosti.

Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 1. 9. 2013 do 31. 8. 2014 ve smyslu směrnice 2004/114/ES, o podmínkách přijímání státních příslušníků třetích zemí za účelem studia, výměnných pobytů žáků, neplacené odborné přípravy nebo dobrovolné služby (dále jen „směrnice 2004/114/ES“). Dne 20. 2. 2014 požádal podle § 45 zákona o pobytu cizinců o vydání nového povolení k pobytu za účelem jiné/ostatní. Tuto skutečnost žalobce během správního řízení nerozporoval a není zřejmé, proč by se tedy mělo jednat o účel studia a nikoliv účel ostatní/jiné. Ohledně námitky, že se žalobce nedopustil jednání vážně narušujícího veřejný pořádek, žalovaný zdůrazňuje, že tento neurčitý právní pojem vůbec neaplikoval, neboť žalobci nebyl povolen pobyt z důvodu neplnění podmínky trestní zachovalosti. Výklad pojmu trestní zachovalost je pak jednoznačně uveden v § 174 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný rovněž uvádí, že postupoval v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu a se základními zásadami činnosti správních orgánů. Správní orgán I. stupně taktéž v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců dostatečně zhodnotil dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu (...)“.

Dle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum (...)“.

Dle § 46 odst. 5 zákona o pobytu cizinců „pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) platí obdobně § 37, § 55 odst. 1, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum“.

Dle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců „dlouhodobé vízum, s výjimkou

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174) za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince“.

Dle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „za trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu“.

Dle § 174a odst. 1 téhož zákona „při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem (...)“.

Žalobce v prvním žalobním bodě namítal nesprávnou aplikaci zákona o pobytu cizinců, neboť dle něho měl správní orgán I. stupně jeho žádost posoudit podle § 46 odst. 5 zákona o pobytu cizinců; tato argumentace však neobstojí. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky za účelem studia – směrnice 2004/114/ES s platností od 1. 9. 2013 do 31. 8. 2014. Dne 20. 2. 2014 požádal o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu a jako účel v žádosti vyznačil studium – ostatní. Zároveň k žádosti přiložil doklad potvrzující účel pobytu na území – potvrzení Národní akademie Jana Husa, o. p. s. ze dne 10. 2. 2014, podle něhož byl žalobce zařazen ke studiu anglického jazyka od 13. 1. 2014 do 30. 6. 2014. Vzhledem k tomu, že studium ve společnosti Národní akademie Jana Husa, o. p. s. nelze považovat za studium ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců, správní orgán I. stupně dále účel žalobcova pobytu označil jako ostatní/jiné. Ze stejného důvodu pak výrok o zamítnutí žádosti odůvodnil ustanovením § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení se týká právě obecného povolení k dlouhodobému pobytu, a nikoliv ustanovením § 46 odst. 5 téhož zákona, které upravuje povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. A soud se s tímto hodnocením a postupem správního orgánu ztotožňuje. Nadto soud připomíná, že obě ustanovení – § 46 odst. 1 i § 46 odst. 5 zákona o pobytu cizinců shodně odkazují na § 56 odst. 2 písm. a) téhož zákona (stanovující podmínku trestní zachovalosti cizince) a z hlediska žalobcových práv tedy nebylo určující, zda správní orgány žádost posoudily podle odstavce 1 nebo podle odstavce 5 ustanovení § 46 zákona o pobytu cizinců.

Dále je třeba shodně s žalovaným zopakovat, že podmínkou pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu je neexistence některého ze zákonem stanovených důvodů pro jeho neudělení. Jestliže je tedy naplněn některý z důvodů stanovených v § 56 zákona o pobytu cizinců, správní orgán I. stupně povolení cizinci neudělí. Jedním z těchto důvodů je rovněž podmínka trestní zachovalosti žadatele, která je výslovně definována v § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců tak, že cizinec nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu. V případě, že cizinec tuto podmínku nesplňuje, správní orgán I. stupně je povinen jeho žádosti nevyhovět. Z právě uvedeného je tedy patrné, že právní pojem „veřejný pořádek“ se v daném případě neuplatní, neboť zákon o pobytu cizinců zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu váže na podmínku trestní zachovalosti a nikoliv na podmínku neexistence vážného narušení veřejného pořádku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

V řešeném případě byl dne 12. 11. 2014 správnímu orgánu I. stupně doručen trestní příkaz vydaný Obvodním soudem pro Prahu 4 ze dne 9. 4. 2014 pod č. j. 3 T 55/2014, kterým byl žalobce shledán vinným z přečinu přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu dle § 284 odst. 1, 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Za spáchání uvedeného trestného činu byl žalobci uložen trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, přičemž výkon trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let. Trestní příkaz nabyl právní moci dne 15. 5. 2014. Dne 21. 11. 2014 si správní orgán I. stupně v souladu s § 165a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyžádal výpis z Rejstříku trestů ČR, kde figuruje záznam o výše uvedeném pravomocném odsouzení. Rovněž žalovaný si v rámci odvolacího řízení vyžádal aktuální výpis z Rejstříku trestů ČR, v němž byl nadále uveden záznam o pravomocném odsouzení za spáchání trestného činu.

S ohledem na právě řečené se soud tedy ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobce nebyl v důsledku záznamu o pravomocném odsouzení v Rejstříku trestů ČR trestně zachovalým, a tímto byl naplněn důvod pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Nadto soud opět připomíná, že žalobce se na území České republiky dopustil úmyslného trestného činu přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu, přičemž svým jednáním naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu § 284 odst. 3 trestního zákoníku, tedy daného činu se dopustil ve větším rozsahu. Uvedená skutečnost činí jeho jednání závažnějším.

Žalovaný rovněž správně uvedl, že jediným korektivem, který by mohl zvrátit negativní rozhodnutí o žádosti, je posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince stanovené v § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Touto otázkou se zabýval správní orgán I. stupně na str. 3 rozhodnutí prvního stupně, kde uvedl, že mu nejsou známy žádné rodinné ani jiné vazby žalobce na území České republiky, či jiné okolnosti, které by nasvědčovaly nepřiměřenosti vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti. Z Cizineckého informačního systému a z údajů uvedených v žádosti vyplývá, že žalobce je svobodný, bezdětný a jiní rodinní příslušníci na území České republiky nepobývají.

Soud k uvedenému dodává, že žalobce v žalobě z hlediska svého soukromého života toliko uvedl, že má zájem na dostudování vysoké školy v České republice, je ekonomicky soběstačný a je plně integrován do české společnosti. Soud však připomíná, že dle správního spisu měl žalobce na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem studia toliko v období od 1. 9. 2013 do 31. 8. 2014, během něhož studoval na Českém vysokém učení technickém v Praze, ovšem jeho studium bylo ukončeno zanecháním ke dni 31. 1. 2014. Vzhledem k tomu, že na území České republiky nepobývají žádní jeho rodinní příslušníci, soud žádnou výraznější integraci žalobce do české společnosti nespatřuje. Naopak se domnívá, že vzhledem k tvrzené ekonomické soběstačnosti žalobci nic nebrání, aby své vysokoškolské vzdělání dokončil v zemi svého původu.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení

o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. 8. 2018

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu